

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Nintendo Co. Ltd / BigBen Interactive GmbH, BigBen Interactive SA

(Sprawy połączone C-24/16 i C-25/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Artykuł 20 ust. 1 lit. c), art. 79 ust. 1 oraz art. 82, 83, 88 i 89 — Powództwo o stwierdzenie naruszenia — Ograniczenie praw ze wzoru wspólnotowego — Pojęcie „cytowania” — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 6 pkt 1 — Jurysdykcja względem współpozwanego mającego miejsce zamieszkania poza państwem członkowskim sądu — Zakres terytorialny jurysdykcji sądów w sprawach wzorów wspólnotowych — Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 — Artykuł 8 ust. 2 — Prawo właściwe dla wniosków mających na celu wydanie postanowień dotyczących sankcji i dla innych środków]

(2017/C 402/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nintendo Co. Ltd

Strona pozwana: BigBen Interactive GmbH, BigBen Interactive SA

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych w związku z art. 6 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach, takich jak rozpatrywane w postępowaniach głównych, w których jurysdykcja międzynarodowa sądu w sprawach wzorów wspólnotowych rozpoznającego powództwo o stwierdzenie naruszenia wynika względem pierwszego pozwanego z art. 82 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, a względem drugiego pozwanego z siedzibą w innym państwie członkowskim z art. 6 pkt 1 w związku z art. 79 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 na tej podstawie, że ten drugi pozwany wytwarza i dostarcza pierwszemu produkty, które ten pierwszy sprzedaje, ów sąd może, na wniosek powoda, wydać względem drugiego pozwanego postanowienie dotyczące środków przewidzianych w art. 89 ust. 1 i w art. 88 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, obejmujące również działania tego drugiego pozwanego inne niż związane ze wskazanym łańcuchem dostaw i mające zakres rozciągający się na całe terytorium Unii Europejskiej.
- 2) Artykuł 20 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że osoba trzecia, która bez zgody właściciela praw przysługujących ze wzoru wspólnotowego używa, w tym za pośrednictwem swojej witryny internetowej, wizerunków produktów odpowiadających takim wzorom podczas zgodnej z prawem sprzedaży produktów przeznaczonych do używania jako akcesoria do swoistych produktów właściciela praw przysługujących z tych wzorów, w celu objaśnienia lub zademonstrowania wspólnego zastosowania tak sprzedawanych produktów i swoistych produktów właściciela wspomnianych praw, dokonuje działania odtwarzania w celach „cytowania” w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. c), przy czym takie działanie jest w ten sposób dozwolone na mocy tego przepisu, o ile spełnione zostają określone w nim warunki kumulatywne, czego sprawdzenie należy do sądu krajowego.

- 3) Artykuł 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „państwa, w którym naruszenie to miało miejsce” w rozumieniu tego przepisu odnosi się do państwa położenia miejsca, gdzie wystąpiło zdarzenie powodujące szkodę. W okolicznościach, w których temu samemu pozwanemu zarzucane są różne działania stanowiące naruszenie, a popełnione w różnych państwach członkowskich, aby określić zdarzenie powodujące szkodę, nie należy odnosić się do każdego zarzucanego działania stanowiącego naruszenie, lecz należy ocenić w sposób całościowy zachowanie wspomnianego pozwanego w celu określenia miejsca, gdzie zostało lub może zostać dokonane przez niego pierwotne działanie stanowiące naruszenie, leżące u źródła zarzucanego zachowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Peter Puškár / Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Kriminálny úrad finančnej správy

(Sprawa C-73/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7, 8 i 47 — Dyrektywa 95/46/WE — Artykuły 1, 7 i 13 — Przetwarzanie danych osobowych — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Sporządzenie wykazu danych osobowych — Przedmiot — Pobór podatku — Zwalczanie oszustw podatkowych — Kontrola sądowa — Ochrona swobód i praw podstawowych — Uzależnienie dopuszczalności wniesienia środka prawnego do sądu od wymogu uprzedniego złożenia zażalenia administracyjnego — Dopuszczalność takiego wykazu jako środka dowodowego — Warunki legalności przetwarzania danych osobowych — Realizacja zadań wykonywanych w interesie publicznym przez administratora danych)

(2017/C 402/04)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peter Puškár

Strona przeciwna: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Kriminálny úrad finančnej správy

Sentencja

- 1) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwia się on przepisom krajowym, które uzależniają dopuszczalność wniesienia środka prawnego do sądu przez osobę utrzymującą, że zagwarantowane jej dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych prawo do ochrony danych osobowych zostało naruszone, od uprzedniego wyczerpania środków odwoławczych dostępnych w ramach postępowania administracyjnego, pod warunkiem że konkretne zasady dotyczące wnoszenia tych środków odwoławczych nie naruszają w sposób dysproporcjonalny prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem, o którym mowa w tymże art. 47 karty. Szczególnie ważne jest, aby uprzednie wyczerpanie środków odwoławczych dostępnych w ramach postępowania administracyjnego nie opóźniało w znaczący sposób wszczęcie postępowania sądowego, aby wiązało się z zawieszeniem biegu przedawnienia dochodzonych praw i aby nie powodowało nadmiernych kosztów.
- 2) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się temu, aby sąd krajowy odmówił dopuszczenia jako dowodu na naruszenie przyznanego na mocy dyrektywy 95/46 prawa do ochrony danych osobowych wykazu takiego jak wykaz, którego dotyczy postępowanie główne, przedstawionego przez osobę zainteresowaną i zawierającego dane osobowe tej osoby, w sytuacji gdy ta osoba uzyskała ten wykaz bez wymaganej prawem zgody administratora tych danych, chyba że odmowa taka jest przewidziana przez ustawodawstwo krajowe i nie narusza ani istoty prawa do skutecznej ochrony sądowej, ani zasady proporcjonalności.